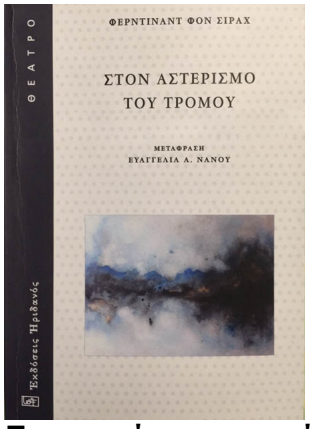

Ευγενική χειρονομία μετ' αφιερώ σεως, από φίλο και γνώ στη, ένεκα επαγγελματικού προσανατολισμού,
των θεμάτων στα οποία αναφέρεται ο συγγραφέας. Ποινικολόγος γαρ. Και τι έχουμε εδώ ;
Ένα δοκίμιο που ακροπατεί πάνω σε λεπτές έννοιες, μέσα σε δύσκολες εποχές. Δοκιμάζονται οι έννοιες του δικαίου, η απονομή δικαιοσύνης, η συνταγματικότητα, η ηθική και οι κανόνες λειτουργίας του κράτους.

Με ορίτζινιαλ τίτλο « Terror. Eine Theaterstuck und eine Rede», (Τρόμος. Μια θεατρική πράξη και μια ομιλία), ο συγγραφέας στήνει την πλοκή του μέσα σε μια δικαστική αίθουσα. Ο συγγραφέας, ο οποίος είναι νομικός, είναι Γερμανός, με καταγωγή από ευγενική οικογένεια, εξ ού και το von ανάμεσα στο μικρό όνομα και το επώνυμο.

Το «Γερμανός» δημιουργεί ήδη μια αρνητική προσέγγιση, κι αν το ψάξουμε λίγο, θα πάμε ακόμα πιο βαθιά. Δισέγγονος του Heinrich Hoffmann, φωτογράφου του Αδόλφου, πολιτικού και εκδότη, μέλος του κόμματος, και εξ ευωνύμων του Φύρερ. Με τέσσερα χρόνια καταδίκη για παράνομο πλουτισμό κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Η συνέχεια είναι ακόμα πιο μαύρη. Εγγονός του Baldur von Schirach, ο οποίος είχε παντρευτεί την Henriette, θυγατέρα του Heinrich Hoffmann. Ο Baldur λοιπόν ήταν επικεφαλής νεολαίας του κόμματος από το '31 έως το ΄40, δίπλα στον Αδόλφο, σε όλη την ταραχώδη πορεία προς την εξουσία, και κυβερνήτης της, «υπό ένωση» (Anschluss) Αυστρίας, από το '40 έως την πτώση του τρίτου Ράιχ.

Βρέθηκε ένοχος την 1η Οκτωβρίου 1946 για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, για το

ρόλο του στην απέλαση των Βιεννέζων Εβραίων σε γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παρά το γεγονός ότι ήταν ένας από τους λίγους εναγόμενους που αποκήρυξε τον Φύρερ, καταδικάστηκε και εξέτισε 20ετή ποινή στη φυλακή Spandau του Βερολίνου. Στις ίδιες φυλακές, άφησε την τελευταία του πνοή ο Rudorf Εβ, νούμερο δυο στο κόμμα μετά τον Αδόλφο.

Με τέτοιο γενεαλογικό δένδρο, με όλα τούτα που έχουν συμβεί, προετοιμάζεσαι να υποδεχτείς κάποιον αυστηρό, άκαμπτο Γερμανό, κινούμενο στα όρια της αποδοχής, που με τέχνη κρύβει τα ναζί γονίδια. Αλλά δεν είναι καθόλου έτσι.

Στήνει λοιπόν ένα θεατρικό έργο όπου προβάλλονται ισχυρά διλήμματα, τα οποία καλούνται να λύσουν οι νόμοι και οι εφαρμογές τους. Η υπόθεση είναι σύνθετη. Τρομοκράτης κάνει αεροπειρατεία σε δρομολόγιο της Lufthansa και οδηγεί το αεροσκάφος, ένα Airbus, προκειμένου να το ρίξει στο στάδιο Allianz Arena που είναι γεμάτο με 70.000 κόσμο κατά τη διάρκεια ποδοσφαιρικού αγώνα της Nationalmannschaft.

Σηκώνονται δυο eurofighters της πολεμικής αεροπορίας και ενώ η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο, ένας χειριστής χωρίς να έχει διαταγή καταρρίπτει το πολιτικό αεροσκάφος. Χρεώνεται τον θάνατο των 164 επιβατών, πιστώνεται τις 70.000 ψυχές του σταδίου και προσάγεται σε δίκη κατηγορούμενος για 164 δολοφονίες.

Εδώ, μέσα στη δικαστική αίθουσα, ξεκινά η πλοκή. Εισαγγελέας, Πρόεδρος και Συνήγορος του κατηγορουμένου, συνθέτουν μια ακολουθία από εξαιρετικά ενδιαφέροντες διαλόγους. Με μιαν επίφαση ευγένειας, αλλά συχνά με υψηλές εντάσεις. Μολοντούτο το επίπεδο κρατιέται.

Εξετάζονται μάρτυρες, αναλύεται το συμβάν πάνω σε τεχνικούς όρους, καταθέτει ο κατηγορούμενος, υπόδειγμα πολίτη, οικογενειάρχη και στρατιωτικού και ακολούθως το θέμα ανάγεται στη νομική διαδικασία.

Επιχειρείται από έδρας, μια πιστή απαρέγκλιτη εφαρμογή του συντάγματος και των νόμων. *«…Ποτέ δεν θα πρέπει να τεθεί μια ηθικά σωστή αντίληψη πάνω από το σύνταγμα», «…το σύνταγμα μας είναι, λοιπόν, ένα σύνολο από αρχές και αξίες που οπωσδήποτε και πάντα θα πρέπει να προΐστανται του ήθους, της συνείδησης και της κάθε ιδέας. Και η*

ανώτατη αρχή αυτού του συντάγματος είναι η αξιοπρέπεια του ανθρώπου».

Από την άλλη ο συνήγορος αγωνίζεται να αποδείξει το ουμανιστικό της πράξης του κατηγορούμενου, ο οποίος σε μια στιγμή αδράνειας του συστήματος, πήρε μια ασήκωτη απόφαση, έστειλε στο τάφο 164 ανθρώπους, σώζοντας δεκάδες χιλιάδων.

Στο τέλος και ενώ αναμένεται η απόφαση, ο συγγραφέας, ακολουθεί το παράδειγμα του Καρνεάδη του Κυρηναίου, ο οποίος, σε διαλέξεις δυο συνεχών ημερών το 155 π.χ. στη Ρώμη, την πρώτη μέρα αιτιολόγησε με απόλυτη επιτυχία ένα πλήθος θεωριών περί δικαίου, και την δεύτερη τις αποδοκίμασε, με την ίδια επιτυχία. Έτσι προσφέρει στους αναγνώστες του δυο σενάρια. Ένα καταδικαστικό και ένα αθωωτικό. Με την ίδια, επίσης, επιτυχία.

Το φινάλε της έκδοσης είναι ακόμα πιο ενδιαφέρον καθώς αποτελεί μια ομιλία του συγγραφέα, στην απονομή του βραβείου στο γαλλικό περιοδικό Charlie Hebdo. Ας θυμηθούμε, ότι πριν οκτώ Νοέμβρηδες, το 2011, το περιοδικό δέχεται εμπρηστική επίθεση από ισλαμιστές ως αντίποινα για την προσβλητική, κατά τη γνώμη τους, προβολή του προφήτη τους, ενώ τον Γενάρη του ’15 δυο κουκουλοφόροι, εισβάλλουν στα γραφεία του περιοδικού και δολοφονούν εν ψυχρώ έντεκα άτομα.

Πάνω από τόσο μίσος, τόσα πτώματα, και πρωτίστως μπροστά στην απειλή του τι μπορεί να συμβεί στο άμεσο μέλλον, ο Ferdinand von Schirach, αυτός ο Γερμανός απόγονος εξεχουσών ναζί προσωπικοτήτων, στέκεται όρθιος με τόλμη και τι μας λέει; Μας θυμίζει τα λόγια του Νορβηγού πρωθυπουργού Stoltenberg μετά το μακελειό του Anders Breivic που έστειλε στον θάνατο 77 άτομα, ανάμεσά τους 32 παιδιά. *«Δεν θα παραιτηθούμε από τις αξίες μας. Η απάντηση μας είναι: πιο πολλή Δημοκρατία, πιο πολλή κοινωνική συνοχή, πιο πολλή ανθρωπιά».*

Συνεχίζοντας, ο Γερμανός συγγραφέας, ασφαλώς και υπερασπίζεται το δίκαιο που εκπορεύεται από το κράτος. Κάμει λόγο για το «Μονοπώλιο εξουσίας του κράτους» όρο που λανσάρισε ο κοινωνιολόγος Max Weber, και το ερμηνεύει ως την παραίτηση των πολιτών από την εξουσία με την εγγύηση κανονικών και νόμιμων διαδικασιών, αναγνωρίζοντας πως είναι μια διαδικασία δύσκολη.

Κλείνει την ομιλία του, θυμίζοντας μια φράση του Benjamin Franklin, που υπέγραψε την

διακήρυξη της ανεξαρτησίας των Η.Π.Α.: *«Όποιος εγκαταλείπει την ελευθερία για να αποκτήσει ασφάλεια στο τέλος θα τα χάσει και τα δυο».*

Γεγονός, που στη Δύση αρχίζει να συμβαίνει.